

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 18C/44/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713218260
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Janette Nôtová
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2016:6713218260.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen samosudkyňou Mgr. Janette Nôtovou, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, právne zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 156 073, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu nemajetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I/
Žaloba žalobcu sa v celom rozsahu z a m i e t a .

II/
Žalobca je p o v i n n ý nahradit' žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podal na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 27. 09. 2012 žalobu, v ktorej žiadal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu majetkovú škodu vo výške 4.251,38 € a nemajetkovú ujmu v sume 850,28 €. Žalobu odôvodnil tým, že ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Žalobca exekúciu navrhol pre pohľadávku, ktorá vznikla zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX, dlžníkom bol povinný R. J., nar. XX. XX. XXXX. Exekútor prideliť návrhu č. Ex/13645/2009. Súdny exekútor požiadal príslušný Okresný súd v Banskej Bystrici o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Žalobca poukázal na znenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného jednak od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011 a následne platného od 01. 06. 2011. V exekučnom konaní sa podľa procesných pravidiel robil rozdiel medzi exekučnými titulmi. Povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15-tich dní od doručenia žiadosti, nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmlouvy nimi schválených. Žalobca disponuje exekučnými titulmi, ktorými sú rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle Zákona o rozhodcovskom konaní. To znamená, že nejde o rozhodnutie rozhodcovskej komisie, ale rozsudok rozhodcovského súdu, pretože Zákon o rozhodcovskom konaní neobsahuje slovné spojenie rozhodcovská komisia, ale používa slovné spojenie rozhodcovský súd. Platí teda interpretačné pravidlo - predpoklad racionálneho zákonodarcu, ktorý ak použije dva odlišné pojmy, myslí tým aj dve odlišné veci. Pojem vykonateľné rozhodnutie rozhodcovskej komisie, resp. zmlouva nimi schválená je inštitút uvedený pôvodne ako exekučný titul podľa Občianskeho súdneho poriadku a takto neskôr prenesený do exekučného poriadku. Jednalo sa o rozhodnutia v pracovných sporoch vydaných rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a Vyhlášky č. 42/1975 Zb. Tento postup bol zrušený ku dňu 01. 02. 1991. Rozhodnutia rozhodcovských komisií a nimi schválené zmlouvy však zostali naďalej vykonateľné. Rozsudok rozhodcovského súdu je exekučný titul podľa iného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a neskôr Exekučného poriadku

(§ 274 písm. h/ O. s. p., § 41 ods.2 písm. i/ EP). Podľa názoru žalobcu v exekučnom konaní bola založená povinnosť exekučného súdu, rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcií do 15-tich dní od doručenia takejto žiadosti, ak exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že ním prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, ani nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až 31. 07. 2012, pričom konanie začalo 11. 12. 2009. Žalobca pri tom poukázal, že návrh na vykonanie exekúcie ako aj žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splňali všetky materiálne aj formálne náležitosti predpokladané zákonom. Exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby, pričom omeškanie bolo viac ako 963 dní. Žalobca na dôkaz navrhol pripojiť súdny spis exekučného súdu, pretože žalobca sám nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu, tento bol použitý ako nutná príloha k návrhu na vykonanie exekúcie a odovzdaný exekútorovi. Rovnako žalobca nedisponuje ani návrhom na vykonanie exekúcie, pretože exekučné konanie inicioval formou zápisnice spísanej u súdneho exekútora. Postup exekučného súdu žalobca hodnotil ako nesprávny úradný postup, ktorý je charakterizovaný písm. a) nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov, písm. b) vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, čo bolo príčinou následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Exekučný súd vykonal postup podľa § 44 ods.2 EP - preskúmanie žiadosti udelenia poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu, spôsobom odporujúcim zákonu, pretože exekučný súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej realizoval úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu, tomuto neprináleží. Tým došlo k porušeniu fundamentálnej zásady právneho štátu - zásady legality (článok 2, ods.2 Ústavy SR). Exekučný súd konal tak, že sám rozhodol vo veci a len z dôvodu absolútnej nemožnosti vydať zamietavé meritórne rozhodnutie, sa obmedzil na využitie iného druhu rozhodnutia - uznesenia, ktorým odmietol vydať poverenie na vykonanie exekúcie, avšak s rovnakými účinkami pre veriteľa a dlžníka spočívajúcimi v zániku vykonania práva, pričom takáto činnosť by mu náležala len vtedy, ak by konal v pozícii meritórneho súdu, odvodzujúceho svoju právomoc od ustanovenia § 40 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z. Zákonodarca v citovaných ustanoveniach prejavil vôľu poveriť všeobecný súd meritórnym rozhodovaním o veci, na ktorú by inak bol príslušný rozhodcovský súd a to len vtedy, ak dôjde k splneniu formálnych a materiálnych podmienok definovaných v uvedených ustanoveniach. Dôsledkom realizácie takejto právomoci všeobecného súdu je zrušenie rozhodcovského rozsudku s cieľom autoritatívne zamedziť účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka). Z hľadiska princípu právnej istoty preto všeobecný súd nemôže dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenie smerujúce k zamedzeniu účinku rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka) tam, kde neexistuje. Exekučný súd svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup a formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným. Na jednej strane tu totiž existuje právne relevantný exekučný titul a to rozhodcovský rozsudok, ktorý pre uplynutie lehôt podľa ZoRK už nie je možné zrušiť a na druhej strane žalobca nemôže iniciovať občianske súdne konanie o svojom práve na zaplatenie istiny s príslušenstvom titulom predmetnej zmluvy o úvere, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty žalobcu. Žalobcovi tak vznikla majetková škoda vo výške 4.251,38 €, ktorá predstavuje náhradu istiny a príslušenstva, ktorá mu nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní z predmetného záväzkového vzťahu. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ako primeranú náhradu za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaním v tom, že v zákonom čase nastane stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie, čo bolo spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Sumu žalobca vyčíslil na 850,28 €, t. j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom. Žalobca poukázal na to, že vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonom čase, mohol včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho

pohľadávky a príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Tým bola zamedzená žalobcovi možnosť správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv, pretože a) neexistencia účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, t. j. zásah do základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti ako aj u majiteľov pocit frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, istoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, b) vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu a aj na strane jeho majiteľov, c) nezákonný zásah ovplyvnil ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobil neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobou sa teda žalobca domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Banská Bystrica. Žalobca podľa § 15 ods.1 zákona č. 514/2003 Z. z. písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaný však na jeho žiadosť pozitívne nereagoval. Žalobca preto žiadal, aby súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel, žiadal, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol o základe veci tak, že žalovaný je zodpovedný za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Banská Bystrica, pretože tento nerozhodol o žiadosti na vydanie poverenia v príslušnej exekučnej veci postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ustanovenie § 44 ods.2 Exekučného poriadku.

2. Žalobca v úvode žaloby poukázal na predpojatosť okresného súdu, ktorý by mal vec prejednať ako vecne a miestne príslušný súd podľa Občianskeho súdneho poriadku. Poukázal na to, že Okresný súd Banská Bystrica zapríčiniť svojim nelegálnym konaním vznik škody na strane žalobcu, preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať. Pridelenie veci niektorému zo sudcov Okresného súdu Banská Bystrica by porušilo právo žalobcu na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom. S poukazom na § 12 O. s. p., žalobca žiadal, aby nadriadený súd rozhodol o prikázaní veci inému súdu z dôvodu, že všetci sudcovia Okresného súdu Banská Bystrica sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania o žalobe žalobcu vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania. Vec na Okresnom súde Banská Bystrica bola evidovaná pod sp. zn. 7C/253/2012. Okresný súd Banská Bystrica predložil námietku zaujatosti žalobcu príslušnému Krajskému súdu v Banskej Bystrici, ktorý uznesením č. k. 5NCc/2/2012-8 zo dňa 11. 10. 2012 rozhodol tak, že v predmetnej veci bola vylúčená sudkyňa Okresného súdu Banská Bystrica R.. X. F. z prejednávania tejto veci s tým, že ostatní sudcovia Okresného súdu Banská Bystrica neboli vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci. Vec bola pôvodne na Okresnom súde Banská Bystrica pridelená sudkyňi R.. E. I.Š..

3. Žaloba bola žalovanej doručená do vlastných rúk dňa 18. 03. 2013 spolu s výzvou, aby sa k žalobe v lehote do 30-tich dní vyjadrila. Žalovaná sa k výzve súdu nevyjadrila, preto Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. 7C/253/2012 zo dňa 13. 05. 2013 uložil žalovanej v lehote do 15-tich dní od doručenia uznesenia sa k veci písomne vyjadriť, spolu s poučením, že v prípade nesplnenia tejto povinnosti bez vážneho dôvodu môže súd rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila písomným podaním, doručené Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 05. 06. 2013. Vyjadrenie bolo podané s rovnakým obsahom ako v konaniach vedených o obdobných nárokoch žalobcu proti žalovanej a týkajúci sa rôznych exekučných konaní vedených pred Okresným súdom Banská Bystrica. Žalovaná preto uviedla, že po posúdení žalôb žalobcu, tento sa domáha svojich nárokov 1) z dôvodu, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote (zn. žalobcu ZE), 2) rozhodol o poverení exekútora po 15 dňovej lehote (zn. žalobcu NP), 3) rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15 dňovej lehote (zn. žalobcu ISTINA RS), 4) zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15 dňovej lehote (zn. žalobcu NZP). V tomto konkrétnom prípade sa jedná o žalobu identifikovanú zn. žalobcu ISTINA RS. Žalovaná poukázala, že žaloba žalobcu je zmätočnou, pretože v jednotlivých žalobách sú zmätočne označení povinní, nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, chýbajú relevantné údaje o dátume doručenia podaní na súd, ktoré sú významné pre posúdenie veci ako aj chýbajú dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Žalobca odkazuje na exekučný spis, čím celú dôkaznú povinnosť prenáša na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno má znášať žalobca sám. Tvrdenie žalobcu, že nemá vedomosť o spisových značkách ním uvádzaných exekučných konaní sa nezakladá na pravde, pretože žalobca sám uvádza, že mu boli doručené uznesenia exekučného súdu, ktoré obsahovali dotknuté spisové značky. Žalovaná poukázala na to, že neoznačenie spisových

značiek exekučných konaní bol tiež jeden z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti žalobcu na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu. Zo žaloby nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, kedy žalobca namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu v zákonom stanovenej lehote, t. j. nesprávny úradný postup v podobe prietahov a uvádza aj rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo možno vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Z formulovanej žaloby nie je jednoznačné, akým titulom si žalobca uplatňuje škodu, pretože v žalobách sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuviedol, z akého titulu si svoj nárok uplatňuje. Pokiaľ žalobca uvádza prietahy v konaní, žalovaná poukázala, že forma „žiadosť o informáciu o stave konania“ nie je možné považovať za riadny prostriedok smerujúci k zabráneniu tvrdených prietahov a k ich účinnému odstráneniu. Žalobca ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovanej neuviedol, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ má postupovať v zmysle zásady „vigilantibus iura“ (každý nech si stráži svoje právo). Všeobecný súd v konaní o náhrade škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Žalovaná poukázala na to, že dňa 23. 04. 2012 jej boli doručené prvé žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a už dňa 27. 09. 2012 boli na súd doručené žaloby vo veci, to znamená, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty (§ 15 ods.1, § 16 ods.4 zákona č. 514/2003 Z. z.). Predbežné prerokovanie nároku je zákonom stanovená podmienka, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie. Žalovaná má zato, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalobca bol žalovanou vyzvaný na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, na ktorú žalobca nedoplnil požadované skutočnosti a informácie, neuviedol dátumy, kedy sa o škode dozvedel, nedoložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či podával sťažnosti predsedovi súdu na prietahy, resp. ústavné sťažnosti a ďalšie. Žalobca tak neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie jeho žiadosti, čím zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať jeho nárok na náhradu škody, čím nedošlo k prerokovaniu nárokov žalobcu. K samotnej podstate nároku žalobcu žalovaná uviedla, že tvrdenie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe pri zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15 dňovej lehote možno chápať dvomi spôsobmi, jednak namietaným postupom môže byť samotný spôsob rozhodnutia a jednak skutočnosť, že k vydaniu rozhodnutia malo dôjsť po zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka postupu exekučného súdu, žalobcom formulovaný postup nemôže byť nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Pojem nesprávny úradný postup sa v súlade s rozhodovacou praxou súdov vymedzuje ako porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí (rozsudok NS SR 4Cdo/24/2004). Akýkoľvek postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí potom nemôže byť nesprávnym úradným postupom, čím je zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú uvedeným nesprávnym úradným postupom vylúčená. So žalobcom uvedených skutkových okolností nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, v danom prípade by muselo ísť o právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Exekučný súd, ktorý postupoval podľa § 44 ods.2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 06. 2011, v súlade so súčasnou rozhodovacou praxou bol oprávnený „ex offio“ preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu, vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy (poukaz na uznesenie ÚS SR zo dňa 03. 03. 2011 č. k. 4US/60/2011-13, uznesenie NS SR zo dňa 30. 10. 2011 sp. zn. 3Cdo/146/2011 a iné). V prejednávaných veciach nedošlo ku konštatovaniu príslušných orgánov o nezákonnosti rozhodnutia exekučného súdu. Pokiaľ žalobca v žalobe namieta zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia po 15 dňovej lehote, žalovaná v prvom rade poukázala na to, že 15 dňová lehota sa týka prípadu, kedy súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Ak ho súd nepoverí, uvedená 15 dňová lehota sa neuplatní. Žalovaná ďalej vzniesla námietku premlčania voči nárokom žalobcu, pri ktorom došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23. 04. 2009, t. j. 3 roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Podľa názoru žalobcu, lehota na uplatnenie tohto nároku uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

4. K samotnej výške uplatnenej škody žalovaná uviedla, že žalobca v žalobe neuvádza, či vyčíslená škoda predstavuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Žalobca je povinný produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako základ pre

preukázanie toho, čoho sa domáha. Nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Tvrdenie o nevyožiteľnosti pohľadávky žalovaná považuje za nepravdivé, pretože rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia preukázalo iba nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Žalobcovi však nič nebránilo získať iný exekučný titul, napr. podať návrh na začatie konania, čo nevykonal, čím sám svojou nečinnosťou prispel k situácii, ktorú v žalobe zamietla. Žalobca taktiež nepreukázal, že nebyť nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. V prvom rade by žalobca musel preukázať, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadované nároky od dlžníkov v sume, ktoré požaduje od žalovanej, ako aj to, že by ich skutočností vymohol s prihliadnutím na skutočnosť, že niektorí dlžníci by boli insolventní, niektorí dlžníci by boli po smrti atď. Žalobca tak nepreukázal vznik ani výšku škody. K uplatnenej nemajetkovej ujme žalovaná poukázala, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické, ale podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu, pričom každé okolnosti prípadu sú osobité. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických a fyzických osôb je odlišný, pretože pocity riadiacich členov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú v tomto konaní irelevantné, pretože náhradu škody a nemajetkovú ujmu si uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Žalobca ďalšie následky ako zánik podnikateľských aktivít a plánov bližšie nekonkretizuje, rovnako neuvádza, ako vzniknutá situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Vyčíslená náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20 % z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami, či rozumnou úvahou.

5. V ďalšom vyjadrení žalovaná poukázala aj na aspekt prihliadnutia na dobré mravy a uplatnenie nemajetkovej ujmy žalobcu s prihliadnutím na poškodenú osobu. Poukázala na to, že v posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Žalovaná poukázala na obsah listu Európskej komisie, v ktorom došlo k upozorneniu na postup žalobcu pri poskytovaní spotrebiteľských úverov, poukázala na rozhodnutia súdov, ktoré popisovali konanie žalobcu ako mimoriadne závažnú nečestnú činnosť, poukázala na vylúčenie žalobcu z radov asociácie organizácií splátkového predaja. Na základe toho je zrejmé, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúca slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Pri zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu možno konštatovať minimálnu závažnosť prípadnej ujmy a následkov, ktoré žalobcovi mohol namietaný úradný postup spôsobiť. Preto žalobcovi nemôže byť priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy. Žalovaná v závere uviedla, že stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zavinil sám a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv a tak si svojou žalobou uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy, preto žalovaná žiadala žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť s tým, že si uplatňuje právo na náhradu trov konania.

6. Na výzvu súdu k oznámeniu skutočností k predbežnému prerokovaniu nároku žalobcu žalovaná uviedla, že v rozmedzí od 23. 04. 2012 do 25. 09. 2012 jej bolo doručených viac ako 43 tisíc žiadostí žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žalovaná neriešila uplatnené žiadosti osobitne pre každú žiadosť žalobcu, ktoré žiadosti boli doručované so sprievodnými listami, ale riešila to jednotným postupom spoločne k tomu istému dňu. V rámci predbežného prerokovania žalobca neposkytol požadovanú súčinnosť potrebnú pre prerokovanie jeho nároku, čím bol proces predbežného prerokovania fakticky zmarený. Posúdenie, či konkrétny uplatnený nárok v prejednávanej veci bol aj obsahom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, je vecou preukázania na strane žalobcu, nemôže zaťažovať žalovanú.

7. Dňom 23. 10. 2013 bola vec odstúpená tunajšiemu súdu ako súdu miestne príslušnému. Vo veci bol určený termín pojednávania na 13. 08. 2014, pred začatím pojednávania žalobca žiadal o zrušenie termínu pojednávania a poukázal na to, že v tejto veci neobdržal rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevylúčení sudcov Okresného súdu Zvolen. Žalobca trval na tom, že žiada, aby krajský súd rozhodol, má záujem sa proti negatívnejmu rozhodnutiu brániť všetkými možnými zákonnými prostriedkami, predovšetkým podaním sťažnosti na Ústavný súd SR, pretože týmto postupom dôjde k porušeniu jeho základných práv. Žalobca poukázal na znenie § 15 ods. 1 prvá veta až štvrtá veta O. s. p.

a má zato, že ním označené skutočnosti sú takého charakteru, ktoré predpokladajú vylúčenie všetkých sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania vo veci. Žalobca tak vzniesol objektívnu námietku pred otvorením pojednávania s tým, že ak ju súd neprejedná, dôjde tým k odmietnutiu spravodlivosti v zmysle článku 46, odsek 1 Ústavy SR. Súd vo veci odročil pojednávanie a vyzval žalobcu, aby upresnil, či svojím podaním mieni vzniesť námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Zvolen, v takom prípade bol vyzvaný na uvedenie náležitostí námietky zaujatosti v súlade s ustanovením § 15a ods.3 O. s. p. Žalobca na výzvu súdu písomným podaním doručené dňa 11. 09. 2014 uviedol, že nepodal súdu námietku zaujatosti podľa § 15a ods.1 O. s. p., ale len v úvode žaloby uviedol skutočnosti preukazujúce fakt, že inak vecne a miestne príslušný súd nemôže vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú z prejednávania veci vylúčení, pretože majú pomer k veci a k účastníkom konania (§ 14 O. s. p.). Okresný súd má postupovať zákonným spôsobom a s poukazom na § 12 ods.1, ods.3 O. s. p. požiadať príslušný krajský súd, aby prikázal vec na prejednanie inému súdu toho istého stupňa. Z judikatúry Ústavného súdu možno vyvodíť, že tvrdenie účastníka konania, podľa ktorého v jeho veci nekoná zákonný sudca, treba považovať za námietku zaujatosti a to z objektívneho pohľadu (2US/331/09). Žalobca preto žiadal, aby súd otázku prikázania veci inému súdu postúpil príslušnému krajskému súdu na rozhodnutie. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12NCc/5/2016-170 zo dňa 25. 02. 2016 bolo rozhodnuté, že sudkyňa Okresného súdu Zvolen R. R. V.I. je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci, ostatní sudcovia Okresného súdu Zvolen vrátane sudkyne Mgr. Janette Nôtovej, ktorej bola táto vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodnutia uvedenej veci.

8. Súd vo veci určil pojednávanie na 15. 11. 2016, predvolanie na pojednávanie bolo procesným stranám doručené riadne a včas. V tejto súvislosti súd uvádza, že od 01. 07. 2016 vstúpil do platnosti nový Civilný sporový poriadok a v zmysle ustanovenia § 470 ods. 1 platí aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Žalovaná svoju neúčasť ospravedlnila s poukazom na hospodárnosť konania, ako aj s poukazom na vyčerpávajúce vyjadrenie k žalobnému návrhu žalobcu. Poukázala na to, že pred okresnými súdmi sa vedie niekoľko tisíc obdobných súdnych konaní o žalobách žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy a s poukazom na doterajšiu rozhodovaciu prax, žalovaná legitímne očakáva, že žaloba žalobcu bude zamietnutá v celom rozsahu, s poukazom na rozhodovaciu prax aj prejednávajúceho súdu. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu rovnako ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní z dôvodu hospodárnosti konania, nežiadal, aby pojednávanie bolo odročené z dôvodu jeho neprítomnosti a súhlasil, aby súd rozhodol bez jeho prítomnosti. Súd preto vec prejednal v neprítomnosti sporových strán v súlade s ustanovením § 180 C. s. p. Po oboznámení sa so žalobou, vyjadrením žalovanej a pripojenými listinnými dokladmi zistil nasledujúci stav veci.

9. Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 25Er/56/2010 súd zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 31. 12. 2009 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podkladom žiadosti bol návrh žalobcu ako oprávneného na vykonanie exekúcie proti povinnému K. R. J., na podklade exekučného titulu - rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 03. 11. 2009 sp. zn. SR00382/2009, ktorým bola uložená povinnosť žalovanému, zaplatiť žalobcovi sumu 1.040,95 €, úrok z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 1.029,-- € od 20. 10. 2008 do zaplatenia a nahradiť žalobcovi trovy konania. Návrh na vykonanie exekúcie bol spísaný v zápisnici pred súdnym exekútorom dňa 11. 12. 2009. Žiadosť exekútora bola odstúpená tunajšiemu súdu ako súdu miestne príslušnému dňa 18. 02. 2010. Uznesením Okresného súdu Zvolen č. k. 25Er/56/2010-21 zo dňa 21. 03. 2012 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá s poukazom na postup podľa § 44 ods.2 Exekučného poriadku. Súd v dôvodoch rozhodnutia konštatoval, že po preskúmaní úverového vzťahu, súčasťou ktorého bola rozhodcovská doložka, považuje túto za neprimeranú podmienku a teda neplatnú, z ktorého dôvodu nebolo možné žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia vyhovieť. Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 4Coe/153/2013 zo dňa 31. 07. 2013 rozhodnutie prvoinštančného súdu zrušil a uložil okresnému súdu doplniť dokazovanie listinami preukazujúcimi úverový vzťah medzi oprávneným a povinným, ako aj rozhodcovskej doložky. Po doplnení dokazovania Okresný súd Zvolen uznesením č. k. 25Er/56/2010-73 zo dňa 10. 10. 2014 opätovne rozhodol tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 41Coe/117/2015-98 zo dňa 30. 06. 2015 uznesenie prvoinštančného súdu potvrdil.

9. Zo spisu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 13C/187/2012 súd zistil, že žalobca podal žalobu proti žalovanej o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v obdobných veciach, do ktorého konania

bola pripojená aj žaloba pôvodne vedená pod sp. zn. 13C/234/2013, v ktorej sa žalobca domáhal svojho nároku s poukazom na exekučné konanie vedené proti povinnému - R. J., registrované u súdneho exekútora pod č. Ex 13645/2009, t. j. v tej istej exekučnej veci ako v tejto prejednávanej veci. Skutkovým základom uplatnenia nároku bol nesprávny úradný postup spočívajúci v konaní exekučného súdu, ktorý nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15-tich dní od doručenia takejto žiadosti. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 20. 10. 2014 bola žaloba žalobcu vrátane predmetnej žaloby zamietnutá v celom rozsahu ako nedôvodná, rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 17. 12. 2014.

10. Podľa ustanovenia § 1, písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 514/2003 Z.z.) tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

10.1. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1, písm. d/ vyššie citovaného zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

10.2. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1, písm. a/, bod 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

10.3. Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky. Podľa ods. 2 tohto zákonného ustanovenia pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavným súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

10.4. Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

10.5. Podľa ustanovenia § 16 ods. 1 citovaného zákona zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

10.6 Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

10.7. Podľa ods. 2 a 3 citovaného ustanovenia v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím

alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote; d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

10.8. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení úč. do 31.5.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

10.9. Podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku v znení úč. do 31.5.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade

c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila,

d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených,

i) iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon.

10.10. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení úč. od 11.06.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

10.11. Podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku v znení úč. od 11.06.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade

c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila,

d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

11. Zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej zákon o rozhodcovskom konaní) nadobudol účinnosť 1.7.2002. V § 35 zákon o rozhodcovskom konaní ustanovuje, že doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.

12. Exekučný poriadok v znení účinnom od 1.2.2002 do 31.8.2005 za exekučné tituly v § 41 ods. 1 a 2 označoval: vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok, ale aj iné vykonateľné rozhodnutia, schválené zmiery, platobné výmery, výkazy nedoplatkov a dohody, ktorých súdnu exekúciu pripúšťa zákon. Exekúciu bolo možné vykonať už aj na základe notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok, a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba, povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila. Aj keď rozhodcovský rozsudok ustanovenie § 41 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.2.2002 výslovne za exekučný titul neoznačoval od 1.7.2002 bolo možné viesť exekúciu aj na základe rozhodcovského rozsudku ako „na podklade iného vykonateľného rozhodnutia“, keďže zákon 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní priznával rozhodcovskému súdu s účinnosťou od 1.7.2002 rovnaké účinky ako právoplatnému rozsudku súdu. V období od 1.7.2002 do 31.5.2010 bolo povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia

na vykonanie exekúcie ak titulom bol rozhodcovský rozsudok v lehote 15-tich dní od doručenia tejto žiadosti, pretože až účinnosťou od 1.6.2010 bola v § 44 ods. 2 EP zakotvená výnimka, že lehota 15-tich dní na poverenie exekútora na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2, písm. c/ a d/. Exekučný poriadok s účinnosťou od 1.9.2005 v § 41 ods. 2, písm. c/ za exekučné tituly označuje notárske zápisnice a v písm. d/ vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Pod pojmom „vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“ je potrebné rozumieť aj rozhodcovský rozsudok. Novela exekučného poriadku uskutočnená zákonom č. 102/2011 Z.z. účinná od 1.6.2011 podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu vloženie slov rozhodcovských súdov do § 41 ods. 2, písm. d/ iba odstraňuje rozporný výklad § 41 ods. 2, písm. d/ Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Z tohto vyplýva záver, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom od 1.7.2002.

13. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná a preto ju v celom rozsahu zamietol. Súd na námietku žalovanej o zmätočnosti žaloby poukazuje na to, že žalobca sa v žalobe domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy titulom nesprávneho úradného postupu a svoj nárok odvodzoval od právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z. z. Podľa obsahu žaloby a s poukazom na rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 13C/187/2012 súd konštatuje, že predmetom uplatneného nároku žalobcu bola náhrada škody, ktorú skutkovo žalobca dôvodil postupom exekučného súdu, ktorý v zmysle § 44 ods.2 Exekučného poriadku preskúmal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul spôsobom, ktorý podľa názoru žalobcu nezodpovedá citovanému zákonnému ustanoveniu a je v rozpore s účelom § 40 a nasl. Zákona o rozhodcovskom konaní. Súd sa nezaoberal okolnosťami časového vydania rozhodnutia (tzv. prieťahy v konaní), ktoré neboli predmetom žaloby (viď aj návrh medzitýmneho rozsudku), ale boli predmetom nároku žalobcu v konaní Okresného súdu Zvolen sp. zn. 13C/187/2012.

14. Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1) nesprávny úradný postup, 2) vznik škody, 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad súčasného splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, t. j. v tomto konkrétnom prípade na žalobcovi. Pojem „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“ nie je zákonodarcom v § 9 ods.2 zákona č. 514/2003 Z. z. výslovne definovaný, je uvedený len príkladom. Je však možné vyvodiť, že ide o taký úradný postup, ktorý má vadu, ktorá nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou. Jedná sa o postup, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu verejnej moci alebo porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľa tejto činnosti, teda o postup nezákonný. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup určuje fakt, že musí ísť o úradný postup priamo súvisiaci s výkonom právomoci orgánu verejnej moci. Žalobca sa v tomto konkrétnom prípade domáhal svojho nároku z dôvodu postupu exekučného súdu v exekučnom konaní, pričom jeho nesprávny úradný postup videl v preskúmaní vecnej správnosti predloženého exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, v čom videl rozpor so zákonom. Prejednávajúci súd poukazuje na ustálený záver súdnej praxe, podľa ktorého, ak oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozhodcovský rozsudok, je exekučný súd nielen oprávnený, ale aj povinný v každom štádiu exekučného konania z vlastnej iniciatívy riešiť otázku, či právomoc rozhodcovského súdu bola založená platne uzavretou rozhodcovskou zmluvou ako podmienka materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Týmto postupom nedochádza k preskúmaniu vecnej správnosti predloženého exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, ale len k posúdeniu, či predložený exekučný titul je v súlade so zákonom. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, je povinný z toho vyvodiť všetky právne dôsledky tak, aby zmluvná strana (v tomto konkrétnom prípade spotrebiteľ) nebola neplatnou rozhodcovskou zmluvou viazaná. V takom prípade je exekučný súd povinný žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnuť (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2011 zo dňa 13. 10. 2011 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. Er/46/2012, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. 1US/381/2012 zo dňa 22. 08. 2012 a mnohé iné). Od týchto záverov nie je žiaden dôvod odkloniť sa ani v prejednávanej veci. Súd preto konštatuje, že žalobca nepreukázal ním tvrdenú skutočnosť, že postupom exekučného súdu v exekučnej veci vedenej pred Okresným súdom Zvolen pod sp. zn. 25Er/56/2010 v ním tvrdených okolnostiach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý by oprávňoval žalobcu na náhradu škody. Keďže žalobca neuniesol dôkazné bremeno

a nepreukázal základnú podmienku nároku na náhradu škody a to existenciu nesprávneho úradného postupu označeného exekučného súdu, súd sa ďalšími dôvodmi žaloby nezaoberal, nakoľko sa stali bezpredmetné. Súd len poznamenáva k námietke žalovanej o predčasnosti podania žaloby na súd, s poukazom na vyjadrenie žalovanej je zrejmé, že žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, čo sporné medzi sporovými stranami nebolo. Rovnako bolo nesporné, že v lehote do 6 mesiacov od prijatia tejto žiadosti (najskôr dňa 23. 04. 2012) nedošlo k uspokojeniu nároku žalobcu na náhradu škody, ani k oznámeniu žalovanej, že nárok žalobcu neuspokojí, preto sa žalobca mohol dôvodne domáhať svojho nároku na súde v sporovom súdnom konaní. Žalobca však pred súdom svoj nárok nepreukázal a preto súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

15. Pokiaľ žalobca v návrhu žiadal rozhodnúť najskôr o veci tzv. medzitýmny rozsudkom podľa § 152 ods.2 O. s. p. (teraz § 214 C. s. p.), pre úplnosť súd uvádza, že súd rozhoduje medzitýmny rozsudkom len v tom prípade, ak je spor medzi stranami o základe uplatneného nároku a súd dospeje k záveru, že nárok žalobcu je daný. Pokiaľ však súd dospeje k záveru, že nárok žalobcu nie je daný, nevydáva o tom medzitýmny rozsudok, ale žalobu o uplatnenom nároku zamietne.

16. O trovách konania rozhodoval súd podľa § 255 ods.1 C. s. p., podľa ktorého patrí náhrada trov konania strane podľa pomeru jej úspechu vo veci. V tomto prípade bol plne úspešný žalovaný, ktorý si uplatnil náhradu trov konania. Súd preto zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu (100 %). O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods.2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.